

ham. Det er dette, som jeg paa det Bestemte maa modsig; jeg maa med samme Styrke hævde vor Ret til i denne Henseende at i følge vor Ret — den Ret, vi strax paa det Utvetydigste have betegnet. Det gjør nemlig en meget stor Forskiel, om vi komme til en Heelstat igjennem en Heelstatsforfatning, eller om vi komme dertil ad Administrationsveien, og jeg skal sige, hvori denne Forskiel bestaaer. Kun naar vi komme til Heelstaten igjennem Heelstatsforfatningen, har jeg noget Haab om, at vi i alt Væsentligt vilde kunne hævde vor egen Frihed. Jeg har ofte tænkt med Beemod paa, hvorledes vor nærværende høitærede Formand paa en Maade blev kaldet til Orden i forrige Sessjon, fordi han dengang udtalte den Mening, at, indtil Heelstatsforfatningen traadte i Live, maatte Grundloven i visse Henseender hvile. Jeg apellerer til alle de Herrer's egen Bevidsthed, om vi ikke Allertungt bære paa den Dverbevisning, at vi i Behandlingen af de fleste Sager og navnlig Behandlingen af Alt, hvad der er fælles Anliggender, staae i en i høi Grad skæv og uheldsvanger Stilling. (Hør! — Ja! Ja!), og at vor Frihed i disse Henseender væsentligt er bundet og lammet derved, at vi bestandig finde os stillede i det piinlige Alternativ, enten at gjøre, hvad der i og for sig er Uret, og hvad der allermindst vilde stemme med det danske Folks maadeholdne og beffedne Charakter, at gaae ud over vor fulde og utvivlsomme Ret, eller ogsaa at lade Ting ligge, som i høi Grad kunde trænge til Fremme, og finde os i Ting, mod hvilke vi kunde have meget vægtige Indvendinger at gjøre. Jeg troer dernæst, at det, at komme til Heelstaten igjennem Heelstatsforfatningen, vil være den sikreste Maade at vinde og knytte til denne Fællesstat Beboerne saavel i Slesvig som i Holsteen; thi det synes mig dog at maatte gjøre et stærkt Indtryk paa dem, at, naar de

vende Bliffet derhen, hvor det store Fleertal endnu stedse søger deres „store Fædreland“, saa see de, hvorledes høitideligt besvorne Forfatninger nedtrampes af Soldater eller sjuigmyrdes af politiske Jesuitter, medens de samtidigt dermed nordfra blive indbudte til Deeltagelse med os i Frihed og Selvregjering. Jeg troer endelig, at det, at komme til Heelstaten igjennem en Fællesforfatning, er den eneste Maade, hvorpaa denne Heelstat kan blive en dansk Heelstat; thi ligesom i sin Tid det danske Monarchie historisk er bleven til derved, at Kongerne af Danmark til forskjellige Tider og paa forskjellig Maade og med forskjellige Adkomster have erhvervet Lande udenfor det snevrere Omraade, og have forenet disse under deres Krone, saa at de sluttede sig til Danmark som til det egentlige KjerneLand, saaledes vil det nu ogsaa her være den danske Grundlov, som vil blive udvidet og i sig optage de Landsdele, der ikke have nogen Retsadkomst til saadan Frihed, saa at den danske Grundlov vilde blive den Magna Charta, der laa til Grund ikke blot for vor men for hele Monarchiets Fællesforfatning. Endeligen er det kun igjennem en saadan Forfatning, at Danmarks numeriske Dvervægt af Indvaanere, især naar vi seer han til den kraftige Tilslutning og Understøttelse denne i alle Livsspørgsmaal vil kunne finde, idetmindste hos en stor Deel af Slesvigs Indvaanere, vil give os den rette Vægt for, at Danmarks sande Interesse, en sand dansk Dpfattelse (her ikke taget i national, men i politisk Betydning) af vor hele særegne Stilling i Europa og af alle deraf flydende Interesser vil fæe Fyldest. Komme vi altsaa til Heelstaten igjennem Fællesforfatningen, saa bliver det en constitutionel og en dansk Heelstat (Hør! Hør!), og det er kun til en saadan, at jeg har lovet at ville give mit Samtykke og min Medvirkning.